

התחלנו להעביר את הרובים מוסתרים מתחת לעבאיות, ולאחר מכן את הצדורים.

היהי האחרון שנשאתי את חביתת הצדורים על גבי, והולך לכיוון מקום הסליק, והנה אני רואה שהולכים שניים בעקבותי. אני יודע היטב שאסור שיתגלה מקוימו של הסליק, ויהי מה. ואני עם החביתה, הולך כביכול למקום אחר.

או השינו אותי הבחורים, שלא הכרתו, ושאלו אותי: "לאן אתה הולך?" עניתי: "לביתניה". "מה אתה נושא?" "חפצים שלי", והם משתמשים את החפצים ואומרים: "از למה אתה לא פונה למקום הנחוץ?" היו אלה שני בחורים שעמדו להבטיח את הדרך שלנו. חשתי, שעמדתי יפה בנסיון.

עזבנו את הצעיר ושכבנו לישון על ערימת קש של קבוצת כנרת, להיות מוכנים לבריחה בכל רגע.

אחרי הכל אותו לילה לא באו השוטרים לכנרת, והיתה זו שמועה בלבד. בבוקר קמתי וחרמתי למטולה.

"ימי חسن בק" אלה הימים בסוף 1917, שבהם סבל היישוב רדייפות קשות ביותר מהתורכים שחיפשו את אנשי ניל"י, הקבוצה שעסקה בריגול לטובת האנגלים. (ניל"י, ראשי תיבות: נצח ישראל לא שקר). לא הייתה במקוד העניינים באופן ישייר.

כאשר הייתה באיזור זכרון יעקב בעבודת הצבא הטורכי, ראיתי לא פעם בבוקר השכם אנית מלחמה בריטית מגיעה לחוף. הנוף היה אז פתוח וניתן היה לראות גם לשמעו ממרחקים. האניה הייתה יורה כמה פגיזים ומסתלקת.

המרכז של פעילות ניל"י היה בעתלית, בוחנת הנסיונות של אהרוןסון. דרך ואדי ליד עתלית היו אנשי הקבוצה מגיעים לים, מוסרים ומקבלים הודעות מאניה זו, מורידים אנשים ומעבירים גם כספים.

את כל זה לא ידעתן אז, כאשר ראיתי כמה פעמים את אנית התותחים זו. סיירו גם, שכאש גילו התורכים את עניין הריגול לטובת האנגלים באנה בריטית לחוץ את שרה אהרוןסון ואחרים מאנשי ניל"י והם לא רצו לצאת, כיוון שהיו להם משפחות וחששו לנורן.